

Gazze’de Bir Mutluluk Hikayesi

Kemal ÖZTÜRK, 13 Nisan 2025

<https://kemalozturk.com.tr/blog/gazzede-bir-mutluluk-hikayesi/>

Prof. Dr. İbrahim Uygun ile Söyleşi

Gazze büyük dram hikayeleriyle dolu. Ancak aynı zamanda umut veren, insanı etkileyen başka hikayeleri de barındırıyor.

Türkiye’de Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi Tıp Fakültesi Çocuk Cerrahisi Anabilim Dalı Başkanı Prof. Dr. İbrahim Uygun’un yaşadığı hikâye bunlardan biri. Gönüllü olarak Gazze’ye gidip onlarca ameliyat yaptı, yüzlerce yaralı tedavi etti. Fakat Gazze sadece onun tedavi ettiği hastaların değil, kendisinin de hayatını değiştirdi.

Hastanede kendi gibi gönüllü olan Gazzeli ameliyathane hemşiresiyle tanıştı ve bombaların altında onunla evlenerek hayatında bambaşka bir sayfa açtı.

Yıkılmış Gazze’den eşiyile beraber çıkamadı. Cumhurbaşkanı Erdoğan’a bir video mesaj göndermeyi denedi. Sonra Millî İstihbarat Teşkilâtı devreye girip onu ve eşini Gazze’den çıkartıp Türkiye’ye getirdi.

Prof. Dr. İbrahim Uygun ve Eşi İman Uygun yaşadıklarını ilk kez Al Jazeera.net yazarı Kemal Öztürk’e anlattı.

Bir Mutluluk ve Hüzün Hikayesi

İbrahim Uygun 35 yıllık arkadaşım. Gençliğinden beri yüksek zekâsı, farklı bakış açısı, inancı ve çalışkanlığı ile hep takdir toplardı. Bu uzun arkadaşlık yıllarımızda o tıp eğitimi aldı, ben de gazetecilik, fakat birbirimizden hep haberdar olduk.

Bana Gazze'ye gittiğinde çektiği fotoğrafları ve videoları gönderirken yaşadığı acıları da yazdı. 2 ay boyunca şiddetli bombardıman altında, çok büyük yokluk içinde İsrail tarafından vurulan çocukları ameliyat etti, yaralarını sardı.

Bir gün Cumhurbaşkanı Erdoğan'a ulaştırılmak üzere bana bir video gönderdi. Videoda Gazze'de yeni evlendiği eşiyile mahsur kaldığını, buradan çıkarılmak için yardım istiyordu. Benimle beraber birkaç yere daha göndermişti. İlgili yerlere gönderdim videosunu. Ardından Milli İstihbarat Teşkilatı'nın devreye girdiğini ve onları çıkarmak için çalıma başlattığını öğrendim.

Çok zor ve sıkıntılı bir yolculuktan sonra geçtiğimiz hafta Ürdün üzerinden Türkiye'ye getirildiler. Döner dönmez eşi ve kendisiyle görüştüm ve yaşadıklarını dinledim.

– Gazze'ye nasıl gittiniz?

7 Ekim olaylarının başladığı günden beri Gazze'ye gönüllü olarak gitmek istiyordum. Benim çocuk cerrahı olarak depremde, terör olaylarında, afetlerde ciddi tecrübem vardı. Bunun Gazze'deki çocukların tedavisi için faydalı olacağını düşündüğüm için gitmek istiyordum. Önce Türkiye Filistinli Doktorlar Derneği (FilMed) ile ve Avrupalı Filistinli Doktorlar Derneği (PalMed) aracılığıyla Dünya Sağlık Örgütü (WHO) aracılığı ile Gazze'ye gidebiliyordu. Tabii ki bu zor bir süreçti ve işgalci İsrail'in izin verdiği oranda yapılabiliyordu. Neredeyse bir yıl Gazze'ye gitmek için uğraştım.

İlk olarak Aralık 2024 tarihinde 4 Türk doktor olarak Amman'a çağrıldık. Fakat İsrail üç doktorun girişine izin vermedi ve bizler tekrar Türkiye'ye geri dönmek zorunda kaldık. Gazze'ye gitmek için ısrarlı isteklerimi değerlendiren dernek yetkilileri kısa süre sonra tekrar beni çağırdılar ve bu kez Ürdün üzerinden Kerem Şalom geçiş noktasından bir grup doktorla 28 Ocak 2025'te Gazze'ye giriş yapabildim.

– Nasıl bir manzara ile karşılaştınız?

Büyük bir yıkım vardı. Gördüğümüz manzara karşısında tüm doktorlar olarak şaşkına dönmüştük. Beni şaşırtan bir başka şey de canlı ağaç, canlı hayvan görmememdi. Yani sokaklarda tavuk, kaz, koyun, inek yoktu. Çoğu telef olmuştu, kalanları da açlıkla mücadelede

eden halk tüketmişti. Kıtılık kavramını orada ilk defa yakından gördüm. Perişan halde bir halk vardı ve resmen açlıkla mücadele ediyorlardı.

– *Sanırım ateşkes zamanında girdiniz?*

Evet ateşkes süreci başlamıştı ve Güney Gazze'den Kuzey'e doğru bir göç vardı. On binlerce insan bulabildikleri eşek arabaları veya diğer araçlarla göç ediyorlardı. Yıkılmış da olsa evlerini görmek istiyorlardı. Öylesine insan kalabalığı vardı ki, 20 kilometrelik yolu 7 saatte geçebildik arabayla. Bizi Ahli Arab Hastanesi'ne yerleştirdiler. Burası eski Hristiyan Baptist Hastanesi'ydi. Grup olarak orada kalacaktık ama ben 3 kilometre uzaklıktaki Patient's Friends Hastanesi'nde çalışacaktım.

Burası bir nevi travma merkezi gibiydi ve yaralı çocuklara da bakıyorduk.

– *Hastanelerin durumu nasıldı, tıbbi imkanlar ne durumdaydı?*

İsrail bilinçli olarak Gazze'deki hastaneleri vuruyordu. En büyük hastaneler yıkılmıştı. Yüzlerce doktor ve hasta şehit oldu hastanelerde, çoğu da hastanelerin bahçesine defnedildi. Geride kalan hastaneler de vurulmuştu ama bazı bölümleri kullanılabilirdi.

Tomografi cihazı biz cerrahlar için hayati önem taşır. Vücuttaki, kafatasındaki şarapnel ya da kurşun parçalarını bu alet sayesinde görebiliyor ve ameliyatı öyle yapıyorduk. 2,5 Milyonluk şehirde sadece 2 tane Tomografi cihazı sağlam kalmıştı. Yaralı hastalar acil bir şekilde cihazın bulunduğu hastaneye götürülüyor, sonra gerekli ise diğer hastanedeki ameliyathaneye yetiştiriliyordu.

Diğer tıbbi cihazların durumu da benzerdi. Ameliyat malzemeleri çok azdı ve çok zor şartlar altında ameliyat yapıyorduk. Biz çocuklara baktığımız için onların küçük bedenlerinin şarapnelde ve mermilerden daha çok etkilendiğini görüyordum. Elektrik yoktu ve jeneratörlerle çalıştırıyorduk ameliyathaneyi.

Ateşkes süresinde bile bombalamalar, SİHA saldırıları durmadı. Bomba, füze ve roket sesleri ile operasyonlara devam etmek zorunda kaldığımız zamanlar oldu.

Hastane odalarında yedi sekiz hasta yan yana dizilmiş halde yatıyordu. Tek bir oda, tek bir yatak bile boş değildi. Biz doktorlar da bir odaya sıkışıp ısıtma olmadan yatıyorduk. Soğuk havalarda beş altı kat elbise giyip öyle uyuyabiliyorduk. Bu soğuğa çocuklar dayanamadı ve birçok bebek donarak öldü.

“Bir çocuğun bende yarattığı etkiyi unutamıyorum.”

Bombalama esnasında 9-10 yaşlarında yaralı bir çocuk getirdiler. Oyun esnasında SİHA saldırısı nedeniyle arkadaşları hayatını kaybetmişti. Bu çocuğun şarapnel parçası boynundan girip omuriliğini zedelemişti. Bu yüzden felçti ve vücudunda hiçbir uzvu çalışmıyordu. Boğazından bir delik açmıştık ve oradan nefes alıyordu, makineye bağımlı idi. Sadece konuşabiliyordu. Bir gün yanına oturdum ve “nasılsın?” dedim, bana gülümsedi ve “elhamdülillah” dedi. Hayatımda bu kadar etkileyici bir an hatırlamıyorum. O durumda bile bu küçük çocuk tebessümle şükreliyordu.

Zaten sokakta gördüğüm çocuklar beni şaşırtmıştı. Bombardıman esnasında bile sokakta, parkta, bahçede oynuyorlardı. Ben bombalamadan, füze sesinden tedirgin oluyordum ama onlar korkmuyordu. Ölümden, yaralanmaktan, füzeden, bombadan çekinmiyorlardı.

– Gazze halkının psikolojisi nasıldı?

Gazze’ye benim gibi dışardan gelen herkes halka yardım etmekten çok, burada sanki bir eğitimden geçiyor, birçok şey öğreniyor ve manevi arınma yaşıyordu. Filistinlilerin yaşamı çok sevdiğini bir o kadar da ölümü sevdiğini gördüm. İkisi de yaşam demekti onlar için. Çünkü şehitlerin ölmeyeceğine inançları tamdı. Füze sesi geldiğinde tedirgin olduğumu gören eşimin kardeşi dedi ki, “Biz füze sesi yaklaşınca cennet geliyor diye düşünüyoruz, bu yüzden korkmuyoruz.” demişti.

Manevi olarak bu kadar güçlü bir millet daha görmedim. Namaz kılarken okudukları ayetlerin hepsi hayatın içinden ayetlerdi. Bombalar patlarken cihat ayeti okumak, mallarınızla canlarınıza imtihan edileceksiniz ayetini okumak, doğrudan insanların kalplerine tesir ediyordu.

Evi yıkıldı diye ağlayanı, çocuğu öldü diye kadere isyan edeni, çaresizlik içinde feryat edeni görmedim. Allah’tan geldik ve yine ona döneceğiz ayetini bu insanlar canlı olarak bize göstermişti ve bu bizi çok etkilemişti.

Bir tane üstü başı kirli, hatta elbisesi kırışık kadın görmedim. Hepsi tertemiz giyiniyor, tesettürüne riayet ediyor ve çocuklarıyla birebir ilgileniyordu.

Yaşam ve ölüm bir arada çok canlı yaşıyor burada. Mekke’de kıldığım namazdan daha fazla feyzi burada aldım. Öylesine güçlü bir manevi ortam vardı.

Dilenci yoktu, yağma, hırsızlık, kargaşa, kaos yoktu. Şaşırdım kaldım. Savaş ortamının neden olduğu ahlaki erozyon, kaotik ortam burada oluşmamıştı. Çok başka bir boyutta yaşıyor Gazzeliler.

– Orada gazzeli bir hanımefendiyle evlendin. Nasıl oldu bu?

Ben Gazzeli şehit çocuklarını almak ve onlara ömür boyu bakmak istiyordum. Ancak bu hem hukuken hem de pratik olarak mümkün değil dediler. Sadece çocuğu olan şehit eşleri ile evlenilirse bu belki mümkün olabilir dediler.

Ben becardım ve döneceğime 10 gün kala 4-5 çocuğu olan bir şehit eşiyile evlenmek istediğimi söyledim. Gazze'deki doktor eşleri bu konuyu araştırdılar. Fakat hiçbir şehit eşi evlenip çocuklarını Gazze'den çıkartıp, başka ülkede büyütmeyi kabul etmedi.

Hastanede ameliyatlarımıza gönüllü olarak gelip yardım eden bir hemşire vardı, ismi İman'dı. Yetim büyümüş ve ömrünü hastalara, ailesine adayarak geçirmişti. Burada tanıştık ve Allah'ın lütfu ile bir ünsiyet oluştu aramızda.

Ben Ahli Arab Hastanesi Başhekimisi Dr. Fadıl Abi'ye İman ile evlenme isteğimi açtım, o da gayet olumlu karşıladı. Bana öncülük ederek beraberce kız istemeye gittik. İman da ailesine söyledi. Ailesi; İman'ın Gazze'den çıkması şu şartlarda mümkün olmadığından nişan yapabileceklerini, savaş bitip Gazze'den çıktıklarında da düğün yapabileceklerini, bu şartlarda kabul edebileceklerini söyledi. Ben de razı oldum.

Filistin usulünce kız isteme seremonisi düzenlediler. Hemen ardından hastanenin bir odasında erkekler, diğer odasında kadınlar toplandı ve tören yaptık. Dualar edildi, şarkılar söylendi, ritüeller yerine getirildi ve nişanlandık.

– Savaşın ortasında nasıl oldu tüm bunlar?

Yaralılar geldiğinde ameliyata giriyorduk. İşimiz bittiğinde çıkıp Gazze sahilinde yürüyorduk. Bombalar patlıyordu, füzeler atılıyordu, SİHA'lar havada uçuyordu ama bu Gazzeliler gibi bizi de etkilemiyordu artık.

Açık bulduğumuz dükkanlardan nişan için alışveriş yaptık, takı bulduk bir yerlerden. Param bitmişti, diğer doktor arkadaşlardan borç aldım. Zaten Allah gönlümüze öyle bir muhabbet koymuştu ki hiçbir şeye ihtiyaç duymuyorduk. Yarısı yıkılmış mahkeme binasında resmi olarak nikahımız yapıldı, evrakımız hazırlandı. Görüşmemizle resmi nikah yapmamız 7 gün içinde olup bitmişti.

– Gazze'de bir süre mahsur kaldınız sanırım, nasıl çıktınız sonra?

Ateşkes bitip yoğun bombardımanlar başlayınca Dünya Sağlık Örgütü bizi Gazze'den çıkarmak istedi. Ancak ben dönmek istemedim, bir süre daha burada kalmaya karar verdim. Zaten bu esnada İman ile tanıştım. Daha sonra evlenince ailesinin de rızasını alarak eşimi de çıkarmak istedim. Fakat savaş ortamında çıkması neredeyse imkansızdı ve üstelik pasaportunun süresi bitmişti. Pasaportu yenileyecek resmi binalarda yıkılmıştı.

Dünya Sağlık Örgütü beni yine Gazze'den çıkarmak istedi. Eşimi de almalarını istedim ama bunun mümkün olamayacağını söyleyince ben de onunla Gazze'de kalmaya karar verdim. Bir süre daha kaldık, son çare olarak Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'dan yardım istemeyi düşündüm.

– Cumhurbaşkanı Erdoğan'a videolu mesajı nasıl ulaştırdınız?

Eşimle birlikte bir video çektik. Burada evlendiğimizi ancak Gazze'den çıkamadığımızı, Sayın Cumhurbaşkanımızın yardım etmesini dile getirdik. İnternet bulduğumuz bir esnada bunu Türkiye'deki birkaç kişiye gönderdim. Biri de sendin. Bir iki gün sonra telefonum çaldı bir Türk görevli bizi Gazze'den çıkartacaklarını söyledi ve Kerem Şalom kapısına ulaşmamızı istediler. Meğer videolu mesajım ilgili yerlere ulaşmış.

Biz o ana kadar eşimin Gazze'den asla çıkamayacağını düşünüyorduk, dolayısı ile büyük bir heyecanla Kuzey'den Güneye doğru gitmek için hazırlandık. Bir bavul eşyamız vardı sadece. Eşim ömründe ilk kez Gazze dışına çıkacaktı. Çocukluğundan kalan birkaç hatırasını, fotoğraflarını yanına aldı ve yola çıktı. Eşek arabaları, traktör römorkları ve bulabildiğimiz her türlü aracı kullanarak kuzeyden sınır kapısına yakın olan güney bölgesine ulaştık. Ama bir türlü Kerem Şalom çıkış noktasına ulaşamadık. 8 gün bekledikten sonra yetkililer bizi Şili vatandaşı iki ailenin bulunduğu konvoya dahil edebildiler ve biz bu şekilde sınıra ulaşabildik. Ancak yanımızdaki bavulumuza izin vermediler, içerisinden birkaç evrak alarak tüm eşyalarımızı geride bırakıp sınırı el ele yürüyerek geçtik. Orada isimlerimiz vardı ama eşimin pasaportunun süresi bittiğinden yine sorun yaşadık. İsrail tarafında bizi Ürdünlü yetkililer karşıladı ve bizi Ürdün sınırına değişik yollardan götürdü. Ürdün sınırında tekrar pasaportumuz sorun oldu, fakat Türk elçilik görevlileri sayesinde geçtik. Amman'da büyükelçiliğimiz bir gün içinde eşime pasaport çıkardı ve sonra da uçakla İstanbul'a gönderiler. Videoyu gönderdikten 11 gün sonra ulaşmış olduk Türkiye'ye.

Yaşadığımız şey film sahnesinden öteydi. Savaşın ölümcül ortamı, yokluk ve yıkım altında günlerce süren yolculuk, bekleyiş, kaygı ve endişe sanırım hayatım boyunca unutamayacağım şeyler. Ancak Allah bize bir yuva kurmayı ve Gazze'deki çocuklar gibi imanlı nesiller

yetiştirmeyi nasip etti. Bu yüzden Sayın Cumhurbaşkanımıza, Millî İstihbarat Teşkilâtı Başkanı ve görevlilerine ömür boyu dua edeceğiz.

“İman, mutluluk ve hüznü aynı anda yaşıyorum.”

– *İman sen neler hissediyorsun?*

Ben mutluluk ve hüznü aynı anda yaşıyorum. Aslında Gazze’den ayrılmak istemiyordum. Hastaneyi, diğer doktor arkadaşlarımı, hastalarımızı bırakmak bana çok ağır geldi. İbrahim ile kalbimizde oluşan muhabbet beni ikna etti. Çok göz yaşı döktüm, çok üzüldüm yollarda. Hayatımda hiç başka ülke görmedim. Ürdün’e geçerken İsrail askerlerini gördüm mola verilen yerde, irkildim ve çok şaşırdım.

Ürdün’de, Türkiye’de gördüklerim beni çok şaşırttı, dünyanın başka türlü olduğunu gördüm. Gazze için mücadele etmekten vazgeçmeyeceğiz. Burada, Kütahya’da da olsak Gazze için, zgr Filistin için çalışmaya devam edeceğiz. Ve bir gün zgr Filistin’e, kurtulmuş Gazze’ye tekrar geri döneceğiz, buna inancım tam...

...

Prof. Dr. İbrahim Uygun Kütahya’da hastanedeki görevine tekrar başladı. Burada Türk usulünde düğün yapmayı ve Cumhurbaşkanı Erdoğan ile MİT Başkanı İbrahim Kalın’ı düğüne davet etmeyi planlıyorlar.

Bir kulağı Gazze’de. Oradaki yardım çalışmalarına, doktorların faaliyetlerine katkı vermeye devam ediyor.